

1. Meneer Tom

Meneer Tom loopt nog een keer over het terrein en kijkt om zich heen.

Hij knikt tevreden. Alles is er klaar voor.

De grote stapel planken ligt aan de rechterkant, de berg pallets ernaast. Tom weet dat er héél veel hamers liggen in de grote blauwe tent links. Wel bijna hónderd. En meer dan duizend lange spijkers. En de pleisters, die liggen ernaast.

In de rode tent heeft hij vanmiddag alle knutselspullen neergezet, in de gele tent liggen de kussens, de boeken en de Donald Ducks. Hij is er druk mee geweest, samen met de andere vrijwilligers. Zij zijn de enige grote mensen die deze week op het terrein van het Huttendorp mogen komen. Geen papa's en mama's, geen opa's en oma's, alleen maar kinderen en de leiders. Tom en de anderen hebben alles klaargezet. Daarna is iedereen weer naar huis gegaan, behalve Tom. Tom wilde nog even controleren of alles klaar is voor morgen.

Het bouwterrein is nog leeg: een grote grasvlakte. En het is stil. Hij hoort hij bijna niets, alleen wat vogeltjes in de bomen. Maar morgenochtend zal het hier een enorme herrie zijn. Van gehamer, gelach en geschreeuw, als alle kinderen hun eigen hut gaan bouwen.

Gezellig, denkt Tom.

Maar nu nog even van de rust genieten.

'Meneer! Meneer!'

Tom kijkt om zich heen. Waar komt dat vandaan? Ineens ziet hij twee staartjes boven de schutting uitkomen. Dan een hand op de schutting. En daarna nog één. En dan een rood, bezweet hoofd. 'Meneer', hijgt het meisje, 'kan ik alvast een plekje reserveren?'

'Jongedame, hoe heet jij?' Tom klinkt een beetje streng, maar hij lacht erbij.

'Eh... Lotta.'

'Lotta, ga daar eerst maar heel snel vanaf. Als je me iets wilt vragen, kun je beter naar de poort komen. Daar kunnen we gewoon met elkaar praten.'

‘Okay, hihi. Sorry.’

Lotta kijkt benauwd naar beneden. Ineens hoort Tom een gillette en ziet hij haar achter de schutting wegglijden.

‘Alles goed?’, vraagt Tom snel door de schutting heen. ‘Oepsie’, giechelt Lotta. ‘Ik gleed uit. Niets aan de hand, ik ga naar de poort!’

Tom gaat ook naar de ingang. Hij stapt stevig door, want het is best een stukje lopen. Het terrein is zo groot. Snel loopt hij langs de rode en de gele tent, langs de sloopauto, het voetbalveldje, het podium en tenslotte komt hij bij de grote poort. Lotta staat al ongeduldig te wachten bij het hek. Ze springt van haar ene voet op haar andere.

‘Hallo Lotta, ik ben Tom. Nu kunnen we rustig praten. Wat wilde je me vragen?’

Lotta veegt een paar piekharen uit haar rode gezicht. ‘Kunt u alstublieft alvast een plekje bezet houden voor ons clubhuis. Daar helemaal in de hoek graag.’ Lotta staat op haar tenen en buigt over het hekje om een plek in de verte aan te wijzen.

‘Een clubhuis? Ga jij een clubhuis bouwen?’

Lotta knikt heftig met haar bezwete hoofd.

‘Ja, met De club van Allerlei. We gaan we een hele vette hut bouwen!’

‘De club van Allerlei?’ Tom krabt even tussen de krullen op zijn hoofd. ‘Dat klinkt... eh... bijzonder.’

‘Dat is van de kinderen uit onze straat’, vertelt Lotta

enthousiast. 'We wonen allemaal in de Allerleilaan. Ik en Sophie, en Rayan,' Lotta telt op haar vingers mee. 'En Daan en Luuk - dat is een tweeling - en Djayla. We spelen altijd samen in de buurt. En toen heeft Sophie bedacht dat we wel een club konden maken en toen heeft Rayan een officieel papier gemaakt waar op stond: wij zijn De club van Allerlei. En daar hebben we allemaal onze handtekening onder gezet.' Lotta kijkt heel trots.

'En jullie hut wordt dan het clubhuis?'

'Ja, Sophie heeft al helemaal getekend hoe we de hut moeten bouwen, Daan en Luuk hebben allemaal kleedjes en spulletjes verzameld om het gezellig te maken. En nu wil ik het plekje regelen!'

'Dat klinkt goed', vindt Tom. 'Jammer genoeg kan ik geen plaats voor jullie bezet houden. Dat zou natuurlijk niet eerlijk zijn voor alle andere kinderen.' Lotta kijkt sip naar de grond.

'Maar ik heb net gezien dat jij heel hard kunt rennen', zegt Tom snel. 'Dus als jij ervoor zorgt dat je morgenochtend op tijd hier bij het hek staat, dan lukt het jou vast om een mooi plekje te veroveren voor jullie clubhuis.'

Lotta knikt. 'Okay, ik ga morgen heel hard hollen, op mijn allerhardst! Ik kan bijna niet wachten, ik heb zo'n zin in Huttendorp.' Ze springt op en neer als een stuiterbal.

Tom moet lachen. 'Ik ook', zegt hij. 'Nog één nachtje slapen. Dag Lotta, tot morgen.'

2. Huttendorp

Daan staat ineens stil en haalt zijn rugzak van zijn rug. Had hij zijn hamer wel meegenomen?

Hij zet de tas op de stoep en ritst hem open.

'Wat ga je nú weer kijken? Kom op, we moeten doorlopen!'

Luuk kijkt zijn tweelingbroer ongeduldig aan. Ze zijn op weg naar Huttendorp. Net zoals alle andere kinderen die in de auto of op de fiets in een grote stroom langs hen heen rijden.

'Ik weet niet meer of ik mijn hamer bij me heb.'

Luuk zucht heel hard. 'Jawel, die heb je er samen met mamma in gestopt. Net zoals je boterhammen en de zonnebrandolie. Daar heb je net al voor gekeken.'

Daan gluurdt toch even in de rugzak. Hij ziet de houten steel van de hamer en ritst snel de tas weer dicht.

'Oké', zegt hij tegen zijn broer.

Ze lopen verder.

Daan heeft veel zin in Huttendorp, maar in zijn buik kriebelt het ook een beetje. Zou het wel leuk worden?

Hij weet best dat het leuk is. Vorig jaar tenminste wel.

Maar misschien is het nu anders. Gelukkig is zijn

broer bij hem, zoals altijd. Luuk is niet zo

zenuwachtig als hij. Luuk durft veel meer. Luuk is

natuurlijk ook ouder dan hij. Tien minuten. Dat

scheelt toch.

‘Kijk, daar is de poort’, roept Luuk. Hij gaat rennen en sleurt Daan mee.

‘En daar staat Lotta’, hijgt Daan. Hij wijst naar het meisje dicht bij het hek van de ingang.

‘LOTTA!’, schreeuwt Luuk.

Lotta kijkt om en zwaait fanatiek.

‘Kom hier staan!’, gilt ze springend. ‘Dan kunnen we straks samen naar binnen.’

‘Zeg, kijk een beetje uit’, bromt een grote jongen achter haar. ‘Je springt bijna op mijn tenen!’

‘Oeps’, giechelt Lotta.

Daan en Luuk wurmen zich naar voren. Wat is het al druk! Overall is geklets en geschreeuw en er komt harde muziek vanaf het terrein.

‘Zo, we staan lekker vooraan en ik ga straks heel hard hollen’, zegt Lotta. Op haar plek doet ze alsof ze hard wegrent.

‘Wel jammer dat ze de plek niet bezet wilden houden’, vindt Luuk.

‘Niets aan te doen. Ik heb speciaal mijn renschoenen aangedaan, kijk!’ Ze steekt zo plotseling haar voet in de lucht, dat ze bijna tegen Daans kin schopt.

‘Oepsie.’

‘Hebben die schoenen wel dikke zolen?’, horen ze achter zich. Daar komen Rayan en Sophie aan. ‘Dat moet hè, dikke zolen’, zegt Rayan en hij kijkt naar hun schoenen. ‘Is verplicht tegen de spijkers. Stond in de brief.’